

A če zahrumi nevihta z vso svojo uničujočo silo, tedaj je gorje kmetu. Pretresljivo opisuje tako nevihto naš pesnik Simon Gregorčič v svoji pesmi „Ob nevihti“.

Poleti prižigajo po naših gričih in gorah kresove, in sicer pred praznikom sv. Janeza Krstnika.

Nekdaj so bili kresovi znamenje, da se bliža našim pokrajinam sovražnik — Turek. Kresovi so opominjali ljudstvo, naj se pripravi na boj. „Sovražnik je prihrumel“, so klicali plameni po višavah.

Danes niso kresovi več znamenja preteče nevarnosti. Bude nam samo spomine na one čase, ko so naši pradedi s hrabrostjo in junaškimi dejanji odganjali tiste krvoloke, ki so se hoteli polastiti naše svete zemlje! In zato nam ti spomini zbudajo ponos.

Kopel.

Petje jo je ozdravilo.

Spisal *Andrej Rapč.*

Ni še dolgo, odkar je pri nas. Pogledat je bila prišla našo malo Anico. Anica je bila takrat bolna. To smo bili žalostni tisti čas! Kar nič veselja ni bilo v hiši. Vsem se je zdelo, kakor da je zašel v naši hiši vse oživljajoči, vse obsvetljuječi solnček. Mirno in tiho je ležala tiste dni naša Anica ponajveč v naročju mamice. Ako smo jo položili v mehko postlano posteljo, je tako žalostno pogledala in zastokala, češ, kaj me devlješ iz rok, zlata mamica, ko bom pa ozdravela le v tvojem gorkem naročju; kaj me polagaš v posteljo, očka, ko me manj boli mlado telesce v tvojem naročju! Z besedami seveda Anica tega ni izgovorila. Kako!? Anica še ne zna govoriti. Ali njeno žalostno oko nam je tako glasno klicalo.

Stanko in Vladko in Milica so stali ob njeni postelji. Vsi so imeli solzne oči.

„Mamica! Anica se je nasmehljala. Ali je že zdrava?“ je venomer povpraševal sedaj Stanko, sedaj Vladko.

„Ali je?“ je povprašala naposled Milica.

In mamica jih je tolažila kakor je vedela in znala, in oče je moral tolažiti mamico.

Tiste dni je tedaj prišla pogledat našo Anico Zavrelova mati. In jo je gledala in je rekla tako-le: „Ubožica! Bolna si, bolna. Spati se ti tudi

hoče! Ubožica, Anica!“ Tako-le je dejala in jo je vzela v naročje in ji je zapela. Tistikrat sem jo prvič slišal peti.

In ostala je Zavrelova mati tisti dan pri nas prav do večera in prav do večera je prevzela že trudni mamiči bolno Anico. Anica pa se je tako dobro počutila v njenem naročju. Nič ni jokala. Njeno oko je ob petju Zavrelove matere oživelo. Njeno uho je poslušalo in ko se je naposlušalo, je Anica zaspala.

Pri nas ljubimo petje. Kolikokrat smo se spravili vsi skupaj! Milka je pela svojo otroško naprej, Stanko ji je prilagal, Vladko in mamička sta pomagala Milici, oče je brenčal bas, in Anica je poslušala in tuintam za izpremenjeno zapela vmes po svoje. Pa smo tako peli, da je bilo veselje. Tisti dan pa se je polahno razlegel po naši hiši le glas Zavrelove matere, ki je pela bolni Anici uspavanko.

Zavrelova mati je bila svojčas pevka na koru. In glas je šel o nji, da tako še ni nikdar pela nobena pevka pri fari. Obča govorica ni lagala. Glas Zavrelove matere je bil mehak. Tako iz dna duše je prihajal, iz dna duše, iz svojega kraljevstva. Če nam pesem privre iz srca, je presrčna in gre v srce in boža uho.

Tudi naši Anici, ki o petju še prav nič ne ume, je božalo to petje uho. Tako ji je bilo prijetno to petje, da je spala venomer. Pa kakor se je Zavrelova mati malce oddahnila, se je odprlo Aničino oko. „Zakaj ne poješ?“ tako je vpraševalo. In Zavrelova mati je pela in pela; Anica pa je spala in spala, in bolezen je kopnela v njenem drobnem telescu in je izginjala.

To smo bili hvaležni Zavrelovi materi. Ozdravila nam je s petjem Anico, našo rožico.

In Zavrelova mati je ostala poslej kar pri nas. Radi jo imamo vsi. Posebni prijateljici sta si z Anico. Le od nje najrajša jé, le pri nji je tako pridkana, da jo vsi hvalimo. Vladko, poleg Anice najmlajši, si časih hoče malo svoje življenje osladiti v materinem naročju, pa Anica mu tega ne pusti, če je le odprto njeno oko, če le ne spi. Ročice iztegne in pomaha z njimi, kot bi hotela s postelje zleteti v materino naročje; usteca, ki še ne znajo govoriti, pravijo: „Ph“ — in že je pri nji Zavrelova mati, in že sedi Vladko na stolu ali na tleh. In če misli Zavrelova mati, da se hoče Anici spanja, pa rahlo zazveni iz njenega grla mehka uspavanka. Mi smo vsekdar v sosednji sobi tihi, prav tihi, da Anice ne vzdramimo. Časih pa s pesmijo priromata Zavrelova mati in Anica iz sobe k nam, in takrat zazveni petje iz grl vseh, Anica pa se smehlja in po svoje pomaga. Petje ljubi — saj jo je petje ozdravilo . . .

